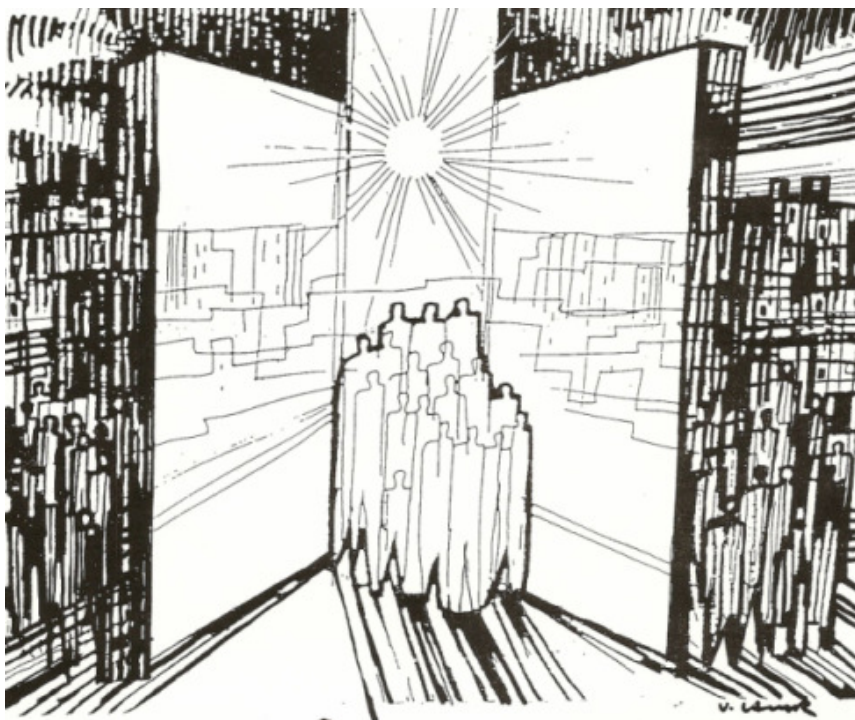

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

**„Hle, otevřel jsem před tebou dveře,
a nikdo je nemůže zavřít.“**

OTEVŘEL JSEM PŘED TEBOU DVEŘE, A NIKDO JE NEMŮŽE ZAVŘÍT

*Introit: Ž 107,1-3 a 15-16 Čt: J 10,1-9
Text: Zjevení 3, 7-8a*

Do prvního dne nového roku nám zní Boží hlas z poslední knihy Bible, ze Zjevení svatého Jana, jež se nazývá podle řeckého označení také Apokalypsa. Už toto slovo budí úzkost, protože bývá často užíváno jako zkratka pro řadu děsivých událostí, ne-li přímo planetární katastrofy. A přece je to kniha veliké naděje, již právě dnes tolik potřebujeme; ale je to naděje ukotvená v Ježíši Kristu, nikoliv v člověku, který si se vším nakonec nějak poradí. Tuto povrchní a klamnou naději tu nenajdeme.

Cílem této knihy také není ukojit lidskou zvědavost, jež by chtěla odhalit neprůhledný závoj budoucnosti. To člověka odjakživa lákalo. Dodnes ji chce poznat z postavení hvězd či výkladem karet či jiných magických praktik. Autor poslední knihy Bible však nic takového nepřináší, ale zvěstuje Ježíše Krista jako jediného Pána, který byl, který jest a který přijítí má. A všechny ty tajemné obrazy Zjevení nejsou výkladem, ale potvrzením té základní pravdy: že **budoucnost patří Ježíši Kristu, ne náhodě, ne všemocnému zlu.**

Právě to potřebovaly slyšet křesťanské sbory v Malé Azii na přelomu prvního a druhého století. Nebezpečí pronásledování už bylo velmi reálné. A do toho úzkostného očekávání křesťanů, co může nastat, zní poselství Zjevení o tom, že nad všemi mocipány, císaři, diktátory, nad mamonem a politikou má převahu ten, který je Svatý a Pravý. Tak o sobě

mluví Pán církve v dopise do Filadelfie. A má v ruce klíč jako znamení své moci: může zavírat, aniž by někdo mohl otevřít a stejně tak může odemknout a nikdo nemůže zavřít. Jako by měli v tom malém sboru ve Filadelfii slyšet: ti nepřátelé, z nichž máte strach, nemohou zvrátit mé rozhodnutí a mé plány.

Klíč, na němž skutečně všechno záleží, není v lidských rukou. „Mám klíče od smrti i hrobu“ – tak to slyšel autor Zjevení z úst Vzkříšeného Pána hned na začátku, než začal psát tento jeho vzkaz do Filadelfie (1,18). Ten klíč je znamením převahy nad každým nepřítelem, i nad tím posledním.

A po tomto ujištění o své moci Pán říká filadelfskému sboru: „Vím o tvých skutcích.“ Ta krátká věta je zaznamenána ve všech sedmi dopisech, které posílá Jan sedmi maloasijským sborům, jež jsou jakoby ztělesněním celé Církve, Kristova lidu všech dob. Vím o tvých skutcích, říká Pán každému svému společenství. Vím, co děláš, co prožíváš, vím jak ti je. Mám tě pořád na dohled a sleduji tě, i když si myslíš, že tohle dělají jen ti, kteří ti mohou ublížit. Vím o tvých skutcích.

Tak mluví ten, který nás všechny dokonale zná. S tímto ujištěním jde církev proměnami času, že Pán, který si ji tvoří svým Duchem, má o ní nejčerstvější informace a že ji nespustil se zřetele. Je to povzbuzení, že jsme pro něj tak důle-

žití, aby se zajímal o to, co děláme. Ale je tu i ujištění, že mu nemůžeme nic skrýt, že před ním si nemůžeme na nic hrát. On ví o našich postojích a životní orientaci, kde je tolik skutků, kterými nemůže být oslaven nebeský Otec. Ví o tvých skutcích – to říká náš Pán každému z nás svým slovem a svou přítomností mezi námi. A to je div jeho lásky, že lidi, o nichž ví naprosto všechno, zve ke svému stolu jako své přátele.

A těm, které zná tak dobře, Pán s Davidovým klíčem v ruce říká: „He, otevřel jsem před tebou dveře a nikdo je nemůže zavřít.“ Když máme k někomu otevřené dveře, znamená to, že smíme k němu přijít kdykoli a s čímkoli, aniž bychom se museli bát, že obtěžujeme. Dveře, které on otvírá, vedou k trůnu Boží milosti. Naše fušerské klíče na to nestačí, to musí udělat on sám. A jen on sám dokáže, aby se nezaklaply naší vinou, naším hříchem. On je otevřel a nikdo je nemůže zavřít, ani pronásledování tenkrát, ani konzumní společnost a její nástrahy dnes.

V úvodním slovu na začátku jsme slyšeli vybidku žalmisty k chvále Hospodina, protože on „rozrazil bronzová

vá vrata, železné závory zlomil.“ On odstranil všechno, co překází a brání, aby byl jeho lid skutečně svobodný a mohl oslavovat jeho péči a věrnost. Filadelfský sbor dostal také tuto svobodu, protože má před sebou dveře otevřené a nikdo je nemůže zavřít.

O tom, co přijde, nevíme vůbec nic. Nevíme, kolik času nám zbývá, neznáme budoucnost a její tajemství. To neznali ani křesťané ve sboru ve Filadelfii. Ale slyšeli od svého Pána přesně to, co slyšíme my, že před námi jsou otevřené dveře a nikdo je nemůže zavřít. A Janovo evangelium této jistotě dává ještě hlubší rozměr ve slovech Páně: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.“ Není a nebude tedy před námi nikdy slepá ulička, kde se končí, je před námi volný prostor svobody a lásky, který nám otevřel On sám. **Nevidíme do budoucnosti, ale víme, že tam není nikdo jiný, než ten, od něhož nás nemůže odloučit život ani smrt. On postavil i před nás dveře otevřené a nikdo je nemůže zavřít. Amen.**

*Novoroční kázání faráře
Ludka Rejchrt, 2008*

ZÁPIS Z LEDNOVÉ SCHŮZE STARŠOVSTVA

- 1) Kontrola prosincového zápisu
- 2) Zd. Kučerová přečetla pokladní zprávu za prosinec – bez připomínek Informovala o povinných sbírkách v roce 2008.
- 3) Pokračování v diskusi o novém faráři.
- 4) Příprava sborového shromáždění - stanoveno datum 9. března 2008. Žádáme sestru účetní a vedoucí mládeže, dorostu, nedělní školy, aby připravili výroční zprávy.
- 5) Setkání maminek s malými dětmi ve středu vede Miriam Žilková. Každou čtvrtou neděli od ledna do května bude mít kázání br. Jaro Křivohlavý. Na další období byl požádán o tuto službu br. J. A. Dus.

- 6) Došly žádosti o náhradu nefunkčního inventáře:
 - a) do malé presbyterny 6 židliček a svinovací koberec pro děti – souhlas – opatří učitelé NŠ,
 - b) zjednodušený chorálník – souhlas – opatří I. Plhák
 - c) nový vysavač - souhlas – vybere Michal Slabý
 Dále I. Plhák upozorňuje, že je třeba opravit varhany – pokusí se sehnat varhanáře.
- 7) Staršovstvo děkuje Jarmile a Janu Chadimovým i všem účinkujícím a dalším zúčastněným za vánoční hru.
- 8) L. Holá navštívila hospic v Malejovicích a předala Nadačnímu fondu Klíček dar 5.000 Kč (částka získaná od návštěvníků vánoční hry).
- 9) J. Zvánovcová informuje, že v lednu se přihlásil do našeho sboru Ing. Vondráček s manželkou a dvěma dětmi.
- 10) Vzhledem k velkému zájmu o text nedělních kázání, připraví J. Čierná kopie, které si zájemci budou moci vyzvednout příští neděli. Upozornujeme ty, kdo mají přístup k internetu, že kázání jsou na stránkách branického sboru většinou již v neděli. Děkujeme administrátorovi, který tuto službu zajišťuje.

VÁNOČNÍ HRA

Vánoční hra „Počítání oveček“ byla provedena ostříleným souborem branických herců a hudebníků v neděli 23. 12. 2007. Tradičně dvakrát, aby ji mohli shlédnout všichni zájemci. Děkujeme všem, kdo hráli, nacvičovali, malovali kulisy, stavěli a bourali podium, i dalším pomocníkům, kteří zajišťovali zázemí i občerstvení. Zvláště pak manželům Jarmile a Janovi Chadimovým, kteří hru vymysleli i nacvičili a Klárce, která ušila kukly pro celé ovčí stádo, včetně dirigenta.

Režisérka

U Jarmily je k dispozici videonahrávka hry. Zatím ještě nedokonalá. Vylepšená bude později. Ale je otázka kdy, proto doporučujeme vyzvednout si tu, která je jistá.

Ze hry:

Bubeníci: Slyšte, slyšte, slyšte! Každý muž, jakéhokoli věku, ať ženatý, nebo svobodný, dětný nebo bezdětný....chudý nebo bohatý, zaměstnaný nebo podnikatel, blondýn i brunet, vysoký i široký, chytrý i hloupý, zbožný i bezbožný, hubený i tlustý, zasnoubený i bez závazků, pravák i levák, modrooký, zelenooký i hnědooký, šikovný i úředník, pokorný i vychloubačný, poctivý i podvodník, šťastný i nešťastný, silný i slabý, zarostlý i holý, každý, každičký muž se musí jít dát zapsat do města svého narození. Dle rozkazu císaře Augusta. Aby byl sepsán všechen lid. Kdo neposlechne rozkazu našeho mohutného a šlechtetného vládce, ten se se zlou potáže.

Bubeníci

Ovečky

JAKÁ JE DNEŠNÍ MLÁDEŽ

Žádná generace mládeže nebyla tak sekularizovaná a konzumně orientovaná jako ta současná, a v žádné generaci mládeže pravděpodobně nebyly skupiny s tak hlubokou spiritualitou, jako v té dnešní.

(Z článku Petra Saka: Mládež jako naděje – naděje pro koho a k čemu)

Ta mládež!

(Z evangelického kalendáře 1978):

Naše mládež miluje luxus, má špatné způsoby, pohrdá autoritou a nemá žádnou úctu před stářími. Dnešní děti jsou tyraní. Nevstanou, když starší muž vstoupí do místnosti. Odmouvajjí rodičům. Žvaní ve společnosti jiných, strkají se při jídle a tyranizují své učitele.

(Sokrates 500 př. Kr.)

Nemám už žádnou naději pro budoucnost našeho národa, kdyby měla záviset na dnešní lehkomyšlné mládeži, neboť tato mládež je bezpochyby nesnesitelná, bezohledná a přemoudřelá. Když jsem byl ještě mladý, učili nás dobrému chování a respektu k rodičům, ale dnešní mládež chce vše vědět lépe a je vždy prostořeká.

(Hesiodos 700 př. Kr.)

Naše země v posledních letech zchátrala. Děti už neposlouchají své rodiče. Konec světa je blízko!

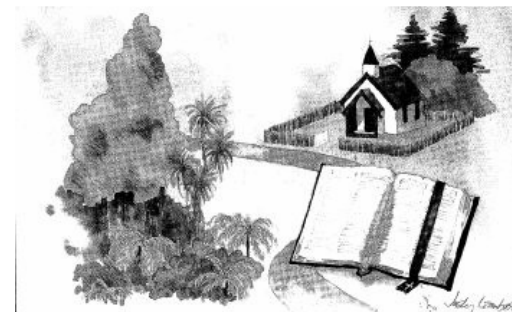
(Egyptský kněz 2.000 př. Kr.)

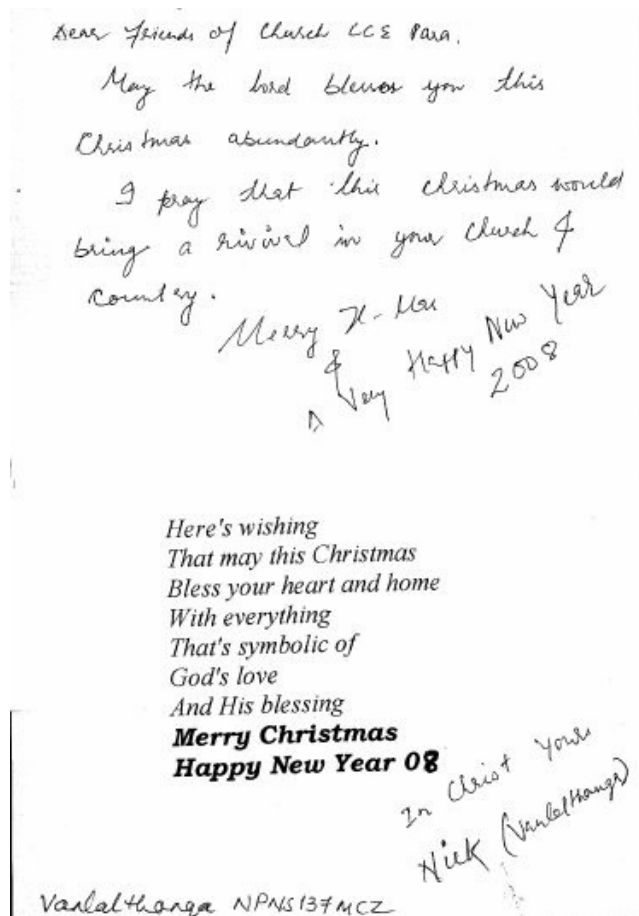
„NÁŠ“ STUDENT

Vánoční pozdrav z Nepálu:

Drazí přátelé ze sboru ČCE Praha.
Kéž vám Pán hojně žehná o Vánocích.
Přeji vám, aby tyto Vánoce přinesly oživení ve vaší církvi (sboru) i zemi.
Radostné Vánoce a šťastný nový rok 2008

v Kristu váš Niek Vanlathanga

DOPIS STUDENTA BIBLICKÉ ŠKOLY V NEPÁLU (PŘEKLAD Z ANGLIČTINY)

22-11-2007

Drazí přátelé ze sboru v Praze,

posílám vám srdečné pozdravy ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Drazí přátelé, jsem vám tolik vděčný za to, že máte takový zájem o křesťany v Nepálu.

Drazí přátelé, jsem velmi vděčný za vaše úsilí sehnat peníze na to, abych mohl studovat v semináři.

Děkuji také za pohlednici, kterou jsem dostal .

Upřímně se modlím k Bohu za vás, aby vám požehnal a použil vás k šíření Jeho království. Je mi opravdu velmi líto, že mi trvalo tak dlouho, než jsem odpověděl na Váš dopis. Jsme zde opravdu velmi zaměstnáni naším studiem, nyní právě máme závěrečné zkoušky prvního semestru.

Prosím, modlete se za nás. Zůstanu s vámi ve spojení i v dalších dnech, které přijdou.

Kéž dál pokračujete v modlitbách a rostete ve víře k oslavě našeho Pána.

Přeji vám šťastné Vánoce a nový rok.

Váš
srdečně v Kristu
Vanlathanga Chettri
(Nick)

NAŠE ODPOVĚĎ Z LEDNA 2008

Milý Nicku,

děkujeme Ti za milý dopis. Měli jsme z něj velkou radost, už jsme ho dlouho očekávali.

Děkujeme i za krásné novoroční přání, které přišlo právě včas před Vánoci. Máme ho nyní umístěné tak, aby si ho mohl každý prohlédnout.

Děkujeme Ti za modlitby za náš sbor a jeho členy.

Je úžasné, že náš Pán Ježíš Kristus nás, obyčejné lidi, spojuje po celém světě, abychom si pomáhali, modlili se jeden za druhého a společně chválili našeho Boha.

Jsme rádi, že ti můžeme pomoci ve tvém studiu a že ty pilně studuješ. Co ti připadá na tvém studiu nejtěžší ?

Posíláme ti srdečné pozdravy.

Příští dopis Pro Vanlathanga bude následovat na Velikonoce. Kdo by se chtěl podepsat, přihlaste se u mne v neděli (kromě 27.1.) - najdete mne nejspíše u knihovny.

Jitka Zvánovcová

O VERUNCE

Řeč bude o RNDr. Věře Hájkové, kterou ovšem její přátelé jinak než Verunka nenazývají. S Verunkou jsme si po letech znovu našli čas na popovídání a já jsem jí mimo jiné položil otázku, na koho ze svých studií na Evangelické teologické

fakultě (ETF) vzpomíná. Spontánně jmenovala jednoho z učitelů, člověka, ke kterému některé lidi od nás ze sboru váže silné přátelské pouto. Tak jsem mu o její pozitivní reakci napsal – pedagog totiž má dostávat (i) pozitivní zpětné vazby. A ten-

to muž mi v odpovědi píše *Považuji ji za nenápadnou evangelickou (i když to je pro ni asi kategorie trochu moc úzká) svěťici, ať v Ostrově nebo teď na dalších štacích.* Chtělo se mi pak tento článek nazvat „Evangelická svěťice“, ale nakonec jsem došel k názoru, že by takový název mohl někdo vzít až příliš vážně, a třeba se i pohoršit. Takže jen „O Verunce“.

Ten Ostrov, to je Ostrov nad Ohří, kde Verunka dlouho farářovala (spočítal jsem to na 18 let, ale mohu se o rok či dva mýlit). Do duchovní služby přišla bez toho, že by vystudovala teologii, což v čase předrevolučním bylo za jistých okolností možné. Monopol ETF se prosadil až po Listopadu, v důsledku čehož ti, kteří chtěli v duchovní službě setrvat, museli na ETF nastoupit. Verunka měla za sebou dva ročníky matematiky na MFF UK, a pak ukončené studium mikrobiologie na přírodovědecká fakultě. Původně chtěla na medicínu, ale tam ji nevzali – nebyla v SSM a tatínek byl jedním ze sloupů klimentského sboru. Nakonec tedy studovala teologii.

Klimentský sbor, kam Verunka chodila, měl v době mého mládí pozoruhodnou mládež, mezi lídry patřil Jirka Gruber, objevoval se tam Dan Heller, výrazně se tam projevoval Josef (Pepík) Bartošek, který tam našel i svou ženu Radku. Zkrátka celá řada lidí, kteří dnes mají v evangelické církvi poměrně významné postavení. Já jsem se s Verunkou seznámil na evangelické lesní brigádě v roce 1974 v Jeseňkách, kterou vedl Jiří Najbrt, jehož dcera se mnohem později stala manželkou mého nejstaršího syna. Na té brigádě byl položen základ takového určitého společenství křesťanů i nekřesťanů, kteří spolu pobývali po dobu studií a do jisté míry i později. Z lidí v našem sboru tam patřil Jiří Měska, z příznivců sboru pak Jirka

Zlonický. Od své tehdejší dívky, dnes mé manželky, jsem se dozvěděl, že Jirka Najbrt na dotaz, jak s námi vycházel, na nějakém mládežnickém promítání prohlásil, že s námi byly problémy. Pak, po dramatické pauze, dodal, že jsme moc pracovali. To ovšem (dramatická pauza) byla Verunčina zásluha. Na evangelických lesních brigádách se totiž obvykle především diskutovalo. Práce byla honorována pouze symbolicky, vlastně jsme pracovali za stravu a přístřeší, takže volnější pracovní tempo se zdálo odpovídat vnějším podmínkám. Jenomže na Verunku takováhle světská logika neplatila. A mě to nadchlo. To, že život, který je jenom o tom, že je *něco za něco*, není vlastně život, jsem převzal od ní, i když za zdůvodnění oděné do slov vděčím myslitelům poněkud jiného ražení. A i dnes, když si sám sobě říkám to, co jsem se snažil vstřípit dětem na táborech, totiž, že *Musíš být rozhodný a velmi udatný* (viz Jozue), tak si na Verunku vzpomenu. A přál bych každému z mladých (a možná i starých), ať už u nás ve sboru nebo jinde, kteří se nemohou vybabrat z rýpání ve svých problémech, aby potkali jednu takovou Verunku, která by je vyburcovala k aktivitě. Příhod k vyprávění by bylo spousta – ale to až někdy jindy.

Verunka se na Maniny, jak se tehdejšímu sboru ČCE v Holešovicích říkalo, dostala z pohnutek intelektuálních – zpočátku se tam totiž scházela i slavná *kecanda*, mající své počátky v jirchářských setkáních během roku 1968. Nezávisle na kecandě ovšem docházelo na Maninách k vytváření zárodků probuzeneckého hnutí, které záhy rozhýbalo poněkud strnulou situaci v pražské ČCE. V počátcích mně toto hnutí opravdu hodně nesedlo. U některých jsem pochyboval o autentičnosti jejich projevů, leccos mi přišlo nepatřičně

zjednodušující. A nelíbilo se mi, jak se v rozhovorech vstupovalo do takové té nejsoukromější osobní zóny. Nechci se ale vracet k věcem již stokrát probíraným. Píšu to jenom pro to, abych vysvětlil, že když mi Verunka jednou po prázdninách řekla, že na Maninách duchovně zakotvila a Helenku Kábrtovou považuje za svoji učitelku, tak to byl docela šok. Verunku jsem znal příliš dobře na to, abych věděl, že ona nic nehraje. To bych spíše podezíral sebe než ji. Ale to, že mi Maniny pohlcují jednoho přítele za druhým, nebylo v té době příliš příjemné. Dnes to vidím tak, že mnozí byli připraveni křesťanství plnokrevně přijmout, ale jinde se nesetkali s nikým (třeba se mnou), kdo by jim přesvědčivě řekl, že se musí rozhodnout. Svůj původní náhled na Maniny jsem tak po čase hodně změnil.

Mezitím uběhla spousta let. Třeba dvacet pět. Verunka v Ostrově nad Ohří skončila, a budiž poctivě řečeno, že i když mnohým svým ovečkám zjevně hodně posloužila (o některých to s Martou víme velmi podrobně z nezávislých zdrojů), žádné probuzení v Ostrově její působení nepřineslo (třeba ještě přijde). Před nějakou dobou se Verunka rozhodla, že vstoupí do jiné služby. Nebyl to žádný dramatický rozchod s církví (v Evangelickém kalendáři ji dokonce lze stále nalézt v seznamu kazatelů s dekretem volitelnosti). Jakousi shodou okolností Verunka dostala nabídku, aby působila v rakouských uprchlických táborech. Organizuje to jedna americká misijní společnost, která se snaží s uprchlíky pracovat, řekněme, po stránce materiální i duchovní. Peníze na Verunčin pobyt ovšem sbírá KMS (Křesťanská misijní společnost) – každý z pracovníků si totiž musí zajistit sponzora. Verunka je pro organizaci cenná tím, že se domluví rusky, takže se může například

snáze přiblížit lidem z Čečenska. Poslední dobou přišla ke cti i její rudimentární znalost tibetštiny – mohu se pochlubit, že pro tibetštinu jsem ji kdysi získal já, v rámci mladistvého přebytku sil. (Že by milujícím Boha vše napomáhalo k dobrému?)

Verunka vzpomíná na své maninské počátky velmi přejně. Ale i jí se dnes zdá, že ledacos, co bylo řečeno s jednoznačnou přímočarostí, tak jednoduché není. Chtěl bych se hlavně podělit o droby z jejich zkušenosti s jinými náboženstvími, což je téma pro některé u nás ve sboru určitě otevřené. Říká, že se setkala mezi muslimy i buddhisty s úžasnými lidmi. U muslimů vyzdvihuje, kolik z nich je pravdomluvných a mravných. U buddhistů spíše mluví o inteligenci a velké vnímavosti. To je možná dáno i tím, že tibetští uprchlíci v Evropě většinou vyšli z tibetské emigrace, která spolu s dalajlámou Tibet v padesátých letech opustila a vesměs patřila k elitě národa. Pro Verunku je těžké si představit, že by tito lidé byli jaksi automaticky vyřazeni ze spásitelského plánu. To je jeden aspekt. Druhý ovšem je, jak moc jsou ti lidé v rámci svého náboženství naplnění. Zda to náboženství pro ně není také tím jařmem a otroctvím, o kterém mluví Nový zákon. Mohl bych z Verunčiny vyprávění citovat příběhy, které to dotvrzují. Ale nějak se mi nechce do něčeho, co by vypadalo nepřejně. Kristova věc přece nepotřebuje obhajobu negováním druhých. A tak jen něco úsměvného.

Z více zdrojů jsem už slyšel, že pro buddhisty nebývá pravda něčím, na co se klade nadměrný důraz. Verunce jeden její klient, chytrý mladý muž hovořící plynne anglicky, přivedl nového asylanta, který komunikoval pouze v tibetštině. A Verunka se poctivě konverzačně připravovala, dokonce telefonicky volala Josefu Kolma-

šovi, českému tibetologovi světového jména, s prosbou o pomoc s překladem toho, či onoho. Po hodně dlouhé době vyšlo najevo, že milý asylant se již pět let pohyboval ve Švýcarech a hovořil jak anglicky, tak německy. Nějak se tam ale nepohodl s místními buddhisty a tak zamířil do Rakouska s jinou identitou. Oba dva mladíci se Verunčinými zápasy docela dlouho docela dobře bavili.

Když jsem u Verunky viděl její drobnou rezervovanost k jejím probuzeneckým

počátkům, tak jsem se zeptal, jak vidí možné hypotetické alternativy. Ani na okamžik neváhala s odpovědí, že kdyby na Maniny nepřišla, tak by dnes jistě již věřící nebyla. Nevím, zda by tak opravdu bylo. Ale že tam, kde chybí rozhodnutí a vůle se hlásit ke Kristu králi, přichází vlačnost, odpovídá i mým zkušenostem.

Aleš Drápal

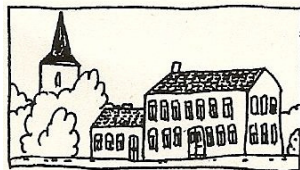
TURISTÉ

**Lednový výlet, respektive procházka se bude konat
27. 1. 2008.**

Pojedeme vlakem v 11,43 hod. ze Smíchova, a to přes "pražský Semmering", takový malý železniční unikát v Česku, který jsme si už několikrát plánovali. Vystoupíme v Košířích a půjdeme si prohlédnout významnou pražskou usedlost Cibulku s rozlehlým romantickým parkem z počátku 19. století. Ujdeme asi 6 km. Jídlo a pití je lépe vzít s sebou.

Zdraví Lenka

Během vánoční hry byly návštěvníkům nabízeny výrobky dětí i dospělých s žádostí o dar hospicu v Malejovicích, kterému již několik let pravidelně přispíváme na jeho činnost.

*Nadační fond Klíček
Renoirova 654
152 00 Praha 5
telefon 775 204 109
IČO 45247234
KB Praha Východ 21130111/0100*

Nadační fond Klíček děkuje za dar Kč 5.000. Peníze budou použity pro zajištění provozu respitní části dětského hospice v Malejovicích.

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:00

**Setkání předškolních
dětí a prvňáčků (i s maminkami)**

**úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchrta**
pondělí a pátek 10,00 – 11,30
středa 17,00 – 18,00

Obsah

Novoroční kázání	2
Staršovstvo	3
Vánoční hra	4
Jaká je dnešní mládež	6
„Náš“ student	6
O Verunce	8
Turisté	11
Poděkování z Malejovic	11
Poslední strana	12

Verš na leden

Ježíš řekl: Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.

Marek 2,17

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla>

BRÁNA

XIV. ročník, číslo 1 – leden 2008

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Řičan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

**Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník**
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Autorem kresby na titulní straně je Václav Lamr